

er fket i de forløbne Aar, om der virkelig er foretaget noget saa Extraordinært, at man med Røje kan sige: „Nei, i det Omfang skal man ikke bruge de saae Indtægter til dette Formaal“, vil jeg sige, at det forekommer mig aldeles ikke at være Tilfældet; det Gæste, man kan henvise til i den Henseende, er jo egentlig Udviklingen af vort Kommunikationsvæsen, men vi maa huske paa, at dets Tilvebringelse i Virkeligheden har strakt sig over et Tidrum af henved 40 Aar, og man har derfor aldeles ikke forhastet sig i saa Henseende; Staten har havt god Leilighed til i denne Aarrække enten at anvende Pengene gennem de forskjellige Aar eller ogsaa at opspare i Tide saaledes, at den senere kunde være i Stand til at afgjøre det Hele under Et, som f. Ex. ved Kjøbet af de sjællandske Fernbaner. Jeg kan derfor ikke se, at vi i den forløbne Tid skulde have været i den Grad hensynsløse med Anvendelsen af vore Udgifter til Formaal, der i Virkeligheden maa siges at være ekstraordinære, at man derpaa kan bygge en Betsjæring af, hvad der i saa Henseende i de forløbne Aar er anvendt til disse Formaal. Nei tværtimod, det er jo givet, at i den Stagnationsperiode, som nu er fremkaldt ved Wisnepolitikken i en Aarrække her i vort Land, har en Mængde gavnlige og nyttige, for ikke at sige nødvendige Foranstaltninger ikke kunnet gennemføres; vi have jo endogsaa næppe været i Stand til at vedligeholde, end sige udvikle og forbedre det Bestaaende. Jeg skal kun minde om, hvorledes vi ikke en Gang kunne vedligeholde vore Skibe, vore Søbefæstninger, hvorledes vi ikke en Gang bevilge Kanoner, saa at vore Matroser kunne lære at exercere; som sagt, ikke en Gang Vedligeholdelsespligten, end sige Pligten til at udvikle og forbedre, er bleven opfyldt. Jeg vil ikke tale om alle de store Foranstaltninger til Forsvarsvæsenet eller om de mange andre Reforme, der jo igjennem en Aarrække have staaet paa Dagsordenen, de ere ikke paa nogen Maade blevne fremmede, og man kan derfor paa ingen Maade sige, at vi have anvendt Udgifter til Fremme af Statsinstitutionerne i et saadant Omfang, at det gik ud over det Normale. Tværtimod maa det siges, at den nuværende Tilstand er abnorm, forsaavidt som vore Udgifter langt fra have været saa store, som de vilde have været, naar den normale Tilstand var tilstede, og et fyldestgjørende og frugtbringende Lovgivningsarbejde havde udviklet sig, saaledes som vi have stræbt efter, at det kunde ske. Skjøndt vi altsaa i Dieblirket ikke udgive de Penge til den Forbedring og Udvikling af Samfundstilstandene,

som Forholdene udkræve, kunne vi jo dog umulig bortse fra den Række Reforme, som staaer paa Dagsordenen, og som ogsaa vil stille Krav til Statens Penge. Det er et Synspunkt, som den nuværende høitæredede Finantsminister har gjort gjældende, og det er et Synspunkt, som jeg antager, at enhver Finantsminister vil gjøre gjældende, og som særlig ogsaa dette Thing ikke mindst vil lægge Vægt paa. Hvad vilde man sige om den Privatmand, der, naar han kunde forudsæ, at betydelige Udgifter stode for Døren, dog opgav de Indtægter, han havde, og saa sagde: „Den Tid, den Sorg“? Jeg tror, at man vilde sige, at han var en letsinndig Husholder. At dette ikke blot er et Synspunkt, som vor nuværende Finantsminister fastholder, men at ogsaa en tidligere Finantsminister har fastholdt det, er sikkert, jeg skal blot henvise til nogle Udtalelser af vor nuværende høitæredede Formand (Krieger), som bleve fremsatte i Samlingen 1872—73 i Folkethinget og findes i Folkethingstidenden Sp. 4193—94. Ved Overveelsen af, hvad der kunde være Tale om at opgave af Statsindtægterne, henviste Finantsministeren netop til de forskjellige Reforme, som stode paa Dagsordenen. Han bemærkede, at der var Skolereformen, Fordringerne med Hensyn til overordentlige Udgifter til Forsvarsvæsenet, Fordringer paa Lønningsforhøielse, endvidere de Fordringer, som stode i Forbindelse med Processreformen og Storetagender til den offentlige Samfundsvæsen osv., kort sagt alle de Reforme eller i alt Fald en stor Del af dem, som ogsaa nu staa paa Dagsordenen, blot forøgede med adskillige andre, som i de mellemliggende Aar have meldt sig med Krav paa Fyldestgjørelse. Ja, saa have vi ganske vist hørt, at man siger: Disse Reforme behøver i alt Fald ikke den nuværende Regjering at tage Hensyn til, thi under den vil jo dog ingen Reform blive gennemført. Men dertil er at sige, at det viser sig jo dog, at netop, naar der er Spørgsmaal om Reforme, som gaa ud paa at trække Penge af Statskassen, saa gaa de saamænd igjennem, som f. Ex. Loven om Sindsfygevæsenet. Der var aldeles ingen Nødvendighed for, at denne Reform skulde udføres ved, at Udgifterne overførtes til Statskassen, Humanitetens Krav vare fyldestgjorte ved Tilvebringelsen af Anstalten for Sindsfyge, men Loven gik igjennem trods den erklærede Wisnepolitik, og det kunde jo være, at flere saadanne kunde slippe igjennem, og at vi da paa denne Maade, inden vi saae os for, havde lettet Statskassen for adskillige Millioner. Men ganske bortset deraf, saa er der et Hensyn, som gjør sig gjældende for en Regjering, og som ogsaa den daværende Finantsminister